

Sygn. akt I C 1372/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodnicząca: Sędzia SR Joanna Łakomska - Grzelak

Protokolant: Bartłomiej Trzmielak

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **Gminy A.**

przeciwko **A. B.**

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

1. oddała powództwo;
2. zasądza od Gminy A. na rzecz A. B. kwotę 3.634 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1372/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 czerwca 2015 r. Gmina A. wniosła o uzgodnienie treści księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zgierzu

z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie z działu I-O tejże księgi działek

o numerach ewidencyjnych (...) o pow. 2925 m² stanowiących własność Gminy A. oraz wpisanie obszaru 1,8697 ha w miejsce dotychczasowego obszaru 2,1622 ha oraz założenie dla wykreślonych działek nowej księgi wieczystej i wpisanie w niej Gminy A. jako właściciela oraz zasądzenie od pozwanego A. B. kosztów procesu.

(pozew – k. 4-6)

W odpowiedzi na pozew A. B. wniósł o oddalenie powództwa

i zasądzenie od powódki kosztów procesu. Podniósł, że postanowienie w przedmiocie zniesienia współwłasności, mocą której pozwany stał się właścicielem spornych działek, uprawomocniło się później niż postanowienie przyznające prawo do działek powódce, wobec czego, jako późniejsze określa komu przysługuje prawo własności. Nabycie przez pozwanego działek miało charakter pierwotny, co oznacza, że przysługuje ono pozwanemu bez względu na to, w jakim zakresie przysługiwało poprzednikowi.

(odpowiedź na pozew – k. 95-95v)

Na ostatnim terminie rozprawy powódka, z ostrożności procesowej na wypadek oddalenia powództwa, wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu z uwagi na fakt,

że powództwo zostało wytoczone na skutek wniosków mieszkańców Gminy, którzy nabyli działki pochodzące z nieruchomości pozwanego nieposiadające uregulowanego dostępu do drogi publicznej.

(protokół rozprawy – k. 107)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem niniejszego postępowania są działki o numerach ewidencyjnych (...) i (...) dla których w Sądzie Rejonowym w Zgierzu prowadzona jest księga wieczysta KW (...).

(bezsporne)

Ostateczną decyzją z dnia 4 marca 2002 r. numer G-IX- (...) Burmistrz A. na wniosek A. M. (obecnie B.) zatwierdził projekt podziału nieruchomości stanowiącej działkę (...) położonej w obrębie B. Gmina A. będącej współwłasnością A. M. w 1/2 części, A. M. w 1/4 części i J. M. w 1/4 części uregulowanej w księdze wieczystej KW (...) na następujące działki: (...) zgodnie z mapą podziału sporządzoną przez geodetę uprawnionego B. S. zaewidencjonowaną przez Starostwo Powiatowe w Z. w dniu 7 lutego 2002 r. za numerem 503- (...). Decyzja stwierdza, że działki numer (...) o pow. 2297 m² i (...) o pow. 628 m² przeznaczone pod drogi, z dniem uprawomocnienia się decyzji przechodzą na własność Gminy A.. Decyzja stała się ostateczna z dniem 8 marca 2002 roku.

(bezsporne, nadto decyzja – k. 5-5v załączonych akt księgi wieczystej KW (...), kopia postanowienia o sprostowaniu – k. 26)

Prawomocnym postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2008 r. wydanym w sprawie I Ns 971/07 Sąd Rejonowy w Zgierzu dokonał pomiędzy A. M., a J. M. zniesienia współwłasności nieruchomości położonej we (...) składającej się z działek ewidencyjnych numer (...) i (...) o łącznej powierzchni 0,2957 ha, dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą KW (...) oraz zniesienia współwłasności nieruchomości położonej we (...) składającej się z działek ewidencyjnych numer (...) o łącznej powierzchni 3,0090 ha, dla której Sąd Rejonowy w Z. prowadzi księgę wieczystą KW (...) w ten sposób, że całe wyżej opisane nieruchomości przyznał na własność A. M..

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia postanowienia – k. 96)

A. M. zmienił nazwisko na B. na mocy postanowienia Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w Z. USC- (...) z dnia 12 listopada 2008 roku (bezsporne).

Obecnie w księdze wieczystej KW (...) jako właściciel działek (...) i (...) ujawniony jest A. B., a podstawą wpisu jest wskazane wyżej postanowienie o zniesieniu współwłasności.

(bezsporne, nadto odpis księgi wieczystej – k. 20-20v)

W rejestrze gruntów jako właściciel działek (...) figuruje Gmina A. (bezsporne, nadto kopia wypisu z rejestru gruntów – k. 30).

W dniu 2 listopada 2012 r. A. B. złożył do Sądu Rejonowego w Zgierzu wniosek dotyczący odłączenia z księgi wieczystej KW (...) działek numer (...) położonych we (...), założenia nowej księgi wieczystej i wpisu prawa własności. Postanowieniem z dnia 18 marca 2013 r. wydanym w sprawie (...) (...) Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił przedmiotowy wniosek, wskazując, iż dwa podmioty posiadają konkurencyjne tytuły prawne do tej samej nieruchomości, tj. działek nr (...).

(bezsporne, nadto kopia postanowienia – k. 27-29)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie zebranych dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony. Stan faktyczny sprawy był bezsporny, zaś spór dotyczył skutków prawnych przedstawionego stanu faktycznego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 707 ze zm.), w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 listopada 2002 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III CKN 202/00, LEX nr 77053, usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym musi polegać na doprowadzeniu tej księgi do jej rzeczywistego, a więc aktualnego w dacie orzekania, stanu prawnego.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu są działki o numerach ewidencyjnych (...) i (...). Ostateczną decyzją Burmistrza A. z dnia 4 marca 2002 r. numer G-IX- (...) działki (...) przeznaczone pod drogi, z dniem uprawomocnienia się decyzji miały przejść na własność Gminy A.. Powołana decyzja została wydana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 r. nr 43 poz. 543 - dalej „u.g.n.”), gdzie przewidziano możliwość administracyjnego podziału nieruchomości.

Jak stanowi art. 96 ust. 1 u.g.n. w brzmieniu z dnia wydania decyzji, podziału nieruchomości dokonuje się na podstawie decyzji wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, zatwierdzającej projekt podziału. Zgodnie z art. 98 ust. 1 u.g.n. zd. pierwsze w brzmieniu

na datę wydania decyzji, działki gruntu wydzielone pod drogi publiczne: gminne, powiatowe, wojewódzkie, krajowe - z nieruchomości, której podział został dokonany na wniosek właściciela, przechodzą z mocy prawa odpowiednio na własność gminy, powiatu, województwa lub Skarbu Państwa z dniem, w którym decyzja zatwierdzająca projekt podziału stała się ostateczna, a orzeczenie o podziale prawomocne. Zgodnie z ust. 2 omawianego przepisu, właściwy organ składa wniosek o ujawnienie w księdze wieczystej praw gminy, powiatu, województwa lub Skarbu Państwa do działek gruntu wydzielonych pod drogi publiczne.

Jak wynika z powyższych przepisów, aby doszło do przejścia z mocy prawa określonej działki gruntu na rzecz podmiotu publicznoprawnego w postępowaniu administracyjnym, muszą być spełnione łącznie następujące warunki:

1. z treści decyzji podziałowej w sposób jednoznaczny wynika, że konkretny grunt został na wniosek właściciela wydzielony pod drogę publiczną;
2. decyzja podziałowa stała się ostateczna.

Na podstawie przedmiotowej decyzji dochodzi do wydzielenia działki gruntu z przeznaczeniem na drogi publiczne, które stosownie do art. 98 ust. 1 u.g.n. przechodzą na własność gminy, powiatu, województwa lub Skarbu Państwa z dniem, w którym decyzja zatwierdzająca projekt podziału stała się ostateczna. W związku z tym, z decyzji podziałowej musi wynikać, że wydzielona działka gruntu została wydzielona pod drogę publiczną,

a nie jedynie pod drogę, jako ciąg komunikacyjny, która nie ma charakteru publicznego (tak m.in. NSA w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 roku w sprawie I OSK 986/11, LEX nr 1217382).

W niniejszej sprawie z decyzji dnia 4 marca 2002 r. wynika, że działki numer (...) zostały wydzielone pod drogę, ale nie o charakterze publicznym. W tym miejscu należy podnieść, iż przepis art. 98 ust. 1 u.g.n. rodzi daleko idący skutek w postaci przejścia z mocy prawa własności nieruchomości. Należy, zatem oczekiwać, że organ wydający decyzję o podziale, w sposób jasny wskaże, że działki wydzielane są pod drogi publiczne i o jakim statusie (gminne, powiatowe itp.). Wymóg ten jest niezwykle istotny, gdyż zabezpiecza interes publiczny, jakim jest pewność stanu

prawnego nieruchomości i obrotu nimi. W świetle przedmiotowych rozważań, sposób określenia przeznaczenia wydzielonych działek zaprezentowany w analizowanej decyzji, nie czyni zadość podstawowemu wymogowi przejścia prawa własności sformułowanemu w art. 98 ust. 1 u.g.n. (por. wyrok NSA W-wa z 2014-05-20 w sprawie I OSK 2681/12, LEX nr 1478761; wyrok NSA W-wa z 2014-05-15 w sprawie I OSK 2548/12, LEX nr 1480886; wyrok NSA W-wa z 2014-05-13 w sprawie I OSK 2594/12, LEX nr 1586063; wyrok SN z 2013-12-06 w sprawie I CSK 101/13, LEX nr 1439374, wyrok NSA W-wa z 2007-10-16 w sprawie I OSK 1462/06, LEX nr 453471).

Jednocześnie z uwagi na daleko idące skutki przewidziane w art. 98 ust. 1 u.g.n., polegające na przejściu prawa własności działek drogowych na właściwe podmioty - gminę, powiat, województwo bądź Skarb Państwa, w zależności od kategorii planowanej drogi to treść planu zagospodarowania przestrzennego winna przesądzać kwestię kategorii planowanej drogi publicznej (por. wyrok wsa w Gdańsku z 2014-04-09 w sprawie II SA/Gd 109/14, LEX nr 1470096).

W niniejszej sprawie z treści decyzji wynika, że wydzielone w wyniku podziału działki o numerach ewidencyjnych (...) nie zostały wydzielone pod drogę o charakterze drogi publicznej. Skoro działki nie zostały przeznaczone pod drogę publiczną, nie zachodziły podstawy do przejmowania ich własności przez Gminę. Powódka nie podnosiła nawet, a tym bardziej nie udowodniła, aby wbrew treści decyzji wydzielone działki będące przedmiotem sporu przeznaczone były w planie zagospodarowania przestrzennego pod drogi publiczne i to drogi gminne.

Co więcej, organ administracyjny nie ujawnił w księdze wieczystej praw Gminy A. do działek (...) mających powstać na skutek wydania przedmiotowej decyzji, do czego był zobowiązany na podstawie przepisu art. 98 ust. 2 u.g.n. co potwierdza fakt, że działki nie przeszły na własność Gminy na podstawie przedmiotowej decyzji. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 sierpnia 2014 roku w sprawie I OSK 1857/14 (LEX nr 1779026) skutkiem praktycznym decyzji zatwierdzającej na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości podział nieruchomości obejmujący wydzielenie działek pod drogę publiczną lub pod poszerzenie takiej drogi jest to, że przejście działek pod drogi publiczne z mocy prawa na podstawie art. 98 u.g.n. jest rozstrzygane przez sąd powszechny w sprawie o wpis prawa własności w księdze wieczystej, względnie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Dopiero Oczywiście wpis nie ma tu charakteru konstytutywnego skoro do przejścia prawa własności dochodzi z mocy prawa, ale praktycznie dopiero ujawnienie w księdze wieczystej własności podmiotu publicznoprawnego daje podstawy do powoływania się w obrocie prawnym na zdarzenie przejścia działek z mocy prawa na rzecz gmin (por. wyroku WSA w Warszawie z dnia 15 stycznia 2010 roku w sprawie I SA/Wa 1767/09, LEX nr 554064).

W księdze wieczystej KW (...), jako właściciel przedmiotowych działek widnieje A. B. na podstawie postanowienia Sądu w przedmiocie zniesienia współwłasności z dnia 28 kwietnia 2008 r. wydanego w sprawie I Ns 971/07.

W księdze wieczystej ujawniony jest zatem stan prawny wynikający z orzeczenia sądowego, a nie decyzji administracyjnej czy też powstały na jej skutek z mocy prawa.

Stosownie do art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Jednocześnie

art. 366 k.p.c. stanowi, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Prawomocność orzeczenia może być ujęta w sensie formalnym jak i materialnym. Prawomocność formalna oznacza wynikającą z niezaskarżalności orzeczenia w drodze zwyczajnych i szczególnych środków zaskarżenia niemożność jego uchylenia lub zmiany. Prawomocność materialna ma dwa aspekty: negatywny i pozytywny i jest ściśle powiązana z powagą rzeczy osądzonej. Skutki prawomocności materialnej wyroków w sensie negatywnym sprowadzają się do wykluczenia możliwości ponownego rozpoznania sprawy między tymi samymi stronami. Jest to negatywna przesłanka procesowa, określana jako powaga rzeczy osądzonej, czyli res iudicata. Skutki prawomocności materialnej w sensie pozytywnym, przejawiają się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Prawomocność materialna wyraża zatem nakaz przyjmowania, że w danej

sytuacji stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z zawartego w orzeczeniu rozstrzygnięcia. Przepis art. 365 § 1 k.p.c. adresuje ten nakaz nie tylko do stron, ale i sądu, który wydał orzeczenie, oraz innych sądów, organów państwowych i organów administracji publicznej, a w sytuacjach w ustawie przewidzianych także do innych osób.

Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego, określona w art. 365 § 1 k.p.c., może być brana pod uwagę tylko w innym postępowaniu niż to, w którym je wydano. Orzeczenie takie uzyskuje moc wiążącą z chwilą uprawomocnienia się, a zatem z chwilą definitywnego zakończenia postępowania. W kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r. III UK 198/14, Lex nr 1790947). Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność przeprowadzenia postępowania dowodowego w tej kwestii, nie tylko zaś dokonywania sprzecznych ustaleń. Przedmiotowy zasięg prawomocności materialnej odnosi się co do zasady do samego rozstrzygnięcia, nie zaś do jego motywów i zawartych w nim ustaleń faktycznych. Jednocześnie jednak podkreśla się, że stanowisko takie w żadnym razie nie wyklucza sięgania do okoliczności objętych uzasadnieniem orzeczenia, jeżeli jest to potrzebne dla określenia granic prawomocności materialnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., II PK 344/09, Lex nr 1036600, wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008/1/20, M.Prawn. 2015/2/86).

W stanie faktycznym niniejszej sprawy postanowienie z dnia 28 kwietnia 2008 r. wydane w sprawie I Ns 971/07, rozstrzygające sprawę co do istoty, korzysta z prawomocności materialnej, co oznacza nakaz respektowania przez inne podmioty stanu prawnego ukształtowanego przez wskazane orzeczenie. Sąd jako związany wskazanym postanowieniem nie może przyjąć, że wbrew jego treści właścicielem spornych działek jest kto inny niż wskazany w sentencji A. M. (obecnie B.), niezależnie od istniejącego sporu o własność części nieruchomości objętej postępowaniem. Powódka jako zainteresowana treścią rozstrzygnięcia i roszcząca sobie prawa do części nieruchomości objętej postępowaniem mogła wnosić o wznowienie postępowania w sprawie I Ns 971/07, czego nie uczyniła w ustawowym terminie. W niniejszym postępowaniu nie jest natomiast możliwe wzruszenie przedmiotowego orzeczenia. Niezależnie zatem od negatywnej oceny czy wskazana wyżej decyzja administracyjna wywołała skutek w postaci przejęcia własności działek (...) na powodową Gminę należało uznać, iż pozwanemu przysługuje tytuł prawny do spornej nieruchomości, wobec czego treść księgi wieczystej jest zgodna z rzeczywistym stanem prawnym. W konsekwencji powództwo należało oddalić.

Powódka wniosła o nieobciążanie kosztami procesu na wypadek oddalenia powództwa, stosownie do przepisu art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 czerwca 2012 r. (I CZ 34/12, LEX nr 1232459), do kręgu "wypadków szczególnie uzasadnionych" w rozumieniu art. 102 k.p.c. należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zalicza się np. charakter żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, do drugich - sytuację majątkową i życiową strony, z zastrzeżeniem, że nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku powinny być ocenione z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 stycznia 2013 roku (I ACa 697/12, LEX nr 1281107), nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeżeli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych. W postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

Wniosek powódki o nieobciążanie jej kosztami przegranego procesu nie zasługiwał na uwzględnienie. Pozwany poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika, których zwrot należy jest od strony przegrywającej spór. Fakt, że Gmina

wytoczyła przedmiotowe powództwo wskutek wniosków mieszkańców Gminy nie wystarczy do przerzucenia kosztów obrony na wygrywającą spór stronę. Gmina korzysta z profesjonalnej obsługi prawnej, a zatem wobec bezspornego stanu faktycznego mogła realnie ocenić szanse wygrania niniejszego procesu. Przede wszystkim zaś wskazać należy, że to organ powodowej Gminy wydał decyzję mającą prowadzić do uzyskania przez nią prawa własności spornych działek, decydując o jej treści, a przez następne kilkanaście lat Gmina nie podjęła próby ujawnienia tychże praw w księdze wieczystej, co dało by jej odpowiedź w zakresie skuteczności wydanej decyzji co do ukształtowania prawa własności dróg.

Na podstawie art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd zasądził zatem na rzecz pozwanego 3.600 zł wynagrodzenia pełnomocnika oraz 34 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictw. O wysokości kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461). Powołane rozporządzenie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (wejście w życie 1 stycznia 2016 r.) w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 poz. 1800), zgodnie z którym, do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Sąd uznał natomiast za nieuzasadniony wniosek pozwanego o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów związanych ze stawiennictwem na rozprawę w postaci kosztów promu ze Szwecji i z powrotem w kwocie 786 złotych. Po pierwsze z treści samej rezerwacji wynika, że pozwany zaplanował pobyt w Polsce w okresie od 2 maja do 9 czerwca 2016 roku już w dniu 20 stycznia 2016 roku, kiedy jeszcze nie wiedział o toczącym się przeciwko niemu procesie, a zatem poniesiony wydatek nie ma związku z postępowaniem. Po drugie właśnie na wniosek pozwanego termin rozprawy wyznaczony na 13 lipca 2016 roku został przyspieszony na maj aby zaoszczędzić pozwanemu kosztów związanych ze stawiennictwem. Po trzecie pozwany nie został wezwany na rozprawę do osobistego stawiennictwa, a jedynie zawiadomiony o jej terminie, co oznacza, że stawienie się było prawem, a nie obowiązkiem pozwanego, który korzysta z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, a zatem wydatki związane ze stawieniem się A. B. na rozprawie nie mieszczą się w katalogu kosztów niezbędnych w rozumieniu art. 98 § 3 k.p.c..

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.